

Cartea lui Daniel - Numărul trei

Viziuni duble

Jeff Pippenger

2023-11-25

Abordăm în prezent, în Cartea lui Daniel, „de șapte ori” din Leviticul 26. Rămâne ascuns pentru cei care au ales să-și închidă ochii, dar este acolo pentru cei care doresc să vadă. Vom începe în Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

Versetul începe cu cuvântul „then” și face o distincție față de vedenia istoriei profetice pe care Daniel tocmai a văzut-o în cele zece versete anterioare. Versetele unu și doi ale capitolului identifică anul în care Daniel a primit vedenia și, de asemenea, faptul că a primit-o lângă râul Ulai. De la versetul trei până la versetul doisprezece, el „vede” vedenia istoriei profetice. „Then” el „aude” un dialog ceresc alcătuit dintr-o întrebare și un răspuns. În versetul cincisprezece, el începe să caute ce reprezenta vedenia istoriei profetice pe care tocmai o „văzuse”. Este esențial să se recunoască distincția dintre vedenia pe care Daniel a „văzut-o” în versetele trei până la doisprezece și dialogul ceresc, pe care l-a „auzit”, căci sunt două vedenii diferite.

Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Matei 13:16.

Întrebarea din versetul treisprezece este: „Până când va fi vedenia?” Iar cuvântul tradus prin „vedenie” este un alt cuvânt ebraic decât cel tradus prin „vedenie” în versetul șaisprezece.

Și am auzit glas de om dintre malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: „Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.” Daniel 8:16.

Traducând două cuvinte ebraice diferite prin cuvântul englezesc «vision», «cele șapte vremuri» din Leviticul douăzeci și șase au ajuns să fie «ascunse în văzul tuturor». Cei ce studiază Biblia și se mulțumesc cu o lectură superficială consideră aceste două cuvinte ebraice diferite drept același cuvânt, dar o fac pe riscul lor.

A rămâne la suprafață nu va aduce mare folos. Pentru a-l înțelege sunt necesare o cercetare chibzuită și un studiu serios, solicitant. Cuvântul cuprinde adevăruri care sunt asemenea unor filoane de minereu prețios ascunse sub suprafață. Săpând după ele, precum sapă omul după aur și argint, comorile ascunse sunt descoperite. Fiți încredințați că dovada adevărului se găsește chiar în Scriptură. Un loc din Scriptură este cheia pentru a deschide alte locuri din Scriptură. Înțelesul bogat și ascuns este deslușit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, făcând Cuvântul limpede pentru înțelegerea noastră: „Pătrunderea cuvintelor Tale dă lumină; dă pricepere celor simpli.” Fundamentele educației creștine, 390.

Ni se spune că „fiecare fapt își are însemnătatea” în Cuvântul lui Dumnezeu, iar dacă alegem să ignorăm faptul că în capitolul opt există două cuvinte ebraice diferite traduse prin „vedenie”, ne facem vinovați de orbirea laodiceană pe care ne-o pricinuim nouă înșine. Vechiul adagiu este: „nu e nimeni atât de orb ca acela care nu vrea să vadă.”

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are o dispoziție de a prețui învățătura ei nu poate citi nici măcar un singur pasaj din Biblie fără a dobândi din el vreun gând folositor. Însă cea mai prețioasă învățătură a Bibliei nu se dobândește printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem al adevărului nu este prezentat astfel încât să poată fi discernut de cititorul pripit sau neglijent. Multe dintre comorile ei zac adânc sub suprafață și pot fi dobândite numai prin cercetare asiduă și efort continuu. Adevărurile care alcătuiesc marele întreg trebuie căutate și adunate, 'puțin aici, puțin acolo.' Isaia 28:10.

Când, astfel, sunt cercetate și reunite, se va vedea că se potrivesc în chip desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile economiei iudaice sunt lămurite prin Evanghelie. Fiecare principiu din cuvântul lui Dumnezeu își are locul, fiecare fapt își are însemnătatea. Iar structura întreagă, în concepție și în înfăptuire, poartă mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nicio minte, în afară de cea a Celui Infinit, n-ar fi putut s-o conceapă sau s-o făurească. Educație, 123.

Cuvântul "vedenie" apare de zece ori în capitolul opt din Daniel, dar aceste zece ocurențe rezultă din două cuvinte ebraice diferite, iar sensurile acelor cuvinte nu sunt aceleași. Dacă ar fi însemnat același lucru, Daniel ar fi folosit doar unul dintre acele cuvinte în toate cele zece ocurențe. Daniel a folosit două cuvinte, fiindcă fiecare dintre aceste două cuvinte are propriul său înțeles, iar unul reprezintă o vedenie pe care Daniel a "văzut-o", iar celălalt o vedenie pe care a "auzit-o". În versetul treisprezece, cuvântul tradus prin "vedenie" este châzôn și înseamnă "o vedere", sau "o vedenie", "un vis" ori "un oracol". Eu o numesc "vedenia istoriei profetice", pe baza definiției ei și a modului în care Daniel o utilizează.

În versetul unu, din capitolul opt al lui Daniel, Daniel spune: „o vedenie mi s-a arătat”, iar în versetul doi el afirmă de două ori că „a văzut în vedenie”. Apoi, în versetul treisprezece, este ridicată întrebarea: „până când va fi vedenia?”. Toate aceste ocurențe folosesc cuvântul ebraic „châzôn”. Apoi, în versetul cincisprezece, ajungem poate la cea mai importantă ocazie în care Daniel a folosit același cuvânt, căci el zice: „când eu”...„văzusem vedenia și am căutat înțelesul”. După ce Daniel văzuse vedenia châzôn, a dorit să înțeleagă ce însemna. Acesta este un fapt care are mare relevanță pentru ascunderea „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase în acest capitol.

De asemenea, el folosește cuvântul châzôn în versetele șaptesprezece și douăzeci și șase. Cuvântul „vedenie” apare de zece ori în capitolul opt din Daniel, iar cuvântul châzôn reprezintă șapte dintre aceste ocurențe. Daniel folosește de patru ori celălalt cuvânt ebraic care este tradus prin „vedenie”. Celălalt cuvânt ebraic este mar'eh și înseamnă „înfățișare”.

Châzôn se întâlnește de șapte ori în capitolul opt din Daniel, iar mar'eh se întâlnește de patru ori, și împreună corespund celor zece ocurențe ale cuvântului englezesc „vision” în capitolul opt din Daniel. Șapte plus patru fac unsprezece, pentru că într-una dintre dăți când Daniel a folosit cuvântul mar'eh, acesta a fost tradus întocmai după definiția sa; căci în versetul cincisprezece, când Daniel „a căutat înțelesul” viziunii châzôn a istoriei profetice, acolo „stătea înaintea” lui „ca înfățișarea unui om”. Cuvântul „înfațișare” este mar'eh. Prin urmare, mar'eh este folosit de Daniel de patru ori în Daniel opt, iar o dată este tradus în acord cu definiția sa primară de „appearance”, iar de celelalte trei ori este tradus ca „vision”.

Nu intenționez să aduc nicio critică la adresa bărbaților care au tradus Biblia King James. Trebuie însă menționat că, în versetul treisprezece, se găsește singurul cuvânt adăugat în Biblia King James (sacrifice), despre care Inspirația afirmă în mod definitiv că „nu aparține textului”. Inspirația mai afirmă că acest cuvânt adăugat fusese „adăugat prin înțelepciune omenească”. Chiar în același capitol, două cuvinte ebraice diferite sunt amândouă traduse prin același cuvânt englezesc. Motivul pentru care este esențial să se recunoască distincția dintre aceste două cuvinte este de o importanță profundă.

Și a fost că, atunci când eu, chiar eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei, iată, stătea înaintea mea unul cu înfațișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a chemat și a zis: Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia. Daniel 8:15, 16.

Pe când Daniel „căuta înțelesul” vedeniei „châzôn” pe care tocmai o „văzuse”, Hristos îi spune lui Gavriil să-l „facă” pe Daniel să înțeleagă vedenia „mar'eh” pe care tocmai o „auzise”. Daniel dorea să înțeleagă vedenia istoriei profetice, dar Hristos, Care fusese identificat în versetul treisprezece ca Palmoni (acel anumit sfânt care vorbea), i-a poruncit lui Gavriil să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mar'eh”, nu vedenia „châzôn”. În versetele cincisprezece și șaisprezece, scopul declarat pentru Gavriil este ca el să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mar'eh”, care este termenul tradus prin „vedenie” și care înseamnă „arătare”, nu vedenia istoriei profetice pe care Daniel dorea s-o înțeleagă. Fără a recunoaște sarcina încredințată lui Gavriil, expresia „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase rămâne ascunsă chiar la vedere.

În versetul douăzeci și șase, ambele cuvinte ebraice care sunt traduse drept "vedenie" se află în același verset, iar versetul devine una dintre cheile principale pentru deschiderea adevărului mărturiei lui Daniel cu privire la "cele șapte vremuri".

Iar vedenia cu privire la seara și dimineața, despre care s-a vorbit, este adevărată; de aceea pecetluiește vedenia, căci ea este pentru multe zile. Daniel 8:26.

În versetul douăzeci și șase, „vedenia serilor și dimineților” este vedenia mar'eh, care înseamnă „apariție”, dar vedenia care trebuia să fie „pecetluită” este vedenia châzôn a istoriei profetice. Expresia „seri și dimineți” este cea care izolează și identifică distincția dintre cele două vedenii. Lucrul acesta se realizează printr-o altă ilustrare a factorului uman în alcătuirea Bibliei. Factorul uman a cuprins atât pe profeții care au consemnat cuvintele Bibliei, cât și pe cei care au tradus Biblia. Biblia, asemenea lui Hristos, reprezintă o îmbinare a divinității și umanității. Acea

umanitate s-a transmis de-a lungul istoriei, de la Adam după ce a păcătuit până la cei care au consemnat și au tradus Biblia. Atât Hristos, cât și Biblia sunt Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu este pur, căci divinitatea acestei îmbinări a prevalat întotdeauna asupra oricăror limitări care existau în trup.

Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu (pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi), despre Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru, care S-a născut din sămânța lui David, după trup. Romani 1:1-3.

Expresia „seară și dimineață” apare în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu și este întotdeauna tradusă „seară și dimineață”, așa cum este în versetul douăzeci și șase, și așa cum este tradusă atât de des în relatarea creației din Geneza, care afirmă în mod repetat: „și a fost seară și a fost dimineață...”. De fapt, și orice fapt are importanța sa (iar acest fapt este esențial de înțeles), singurul loc din Biblie în care expresia „seară și dimineață” nu este tradusă „seară și dimineață” (așa cum este în versetul douăzeci și șase) este în versetul paisprezece din Daniel opt. Acolo, și numai acolo, în Cuvântul lui Dumnezeu, expresia „seară și dimineață” este tradusă pur și simplu „zile”.

Și el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:14.

Douăsprezece versete mai târziu, în același capitol al lui Daniel, expresia ebraică „seară și dimineață” este tradusă ca întotdeauna; însă în versetul care reprezintă stâlpul central și temelia adventismului, expresia este pur și simplu tradusă drept „zile”. Ce influență i-a determinat pe traducătorii Bibliei King James să comită o asemenea contradicție flagrantă? Ei traduseseră expresia din versetul douăzeci și șase în armonie cu toate celelalte ocurențe ale expresiei din restul Bibliei. Dar cu douăsprezece versete înainte de versetul douăzeci și șase, în versetul paisprezece, natura lor omenească a conferit o distincție specială răspunsului la întrebarea din versetul treisprezece. Iar întrebarea din versetul treisprezece includea acel unic cuvânt (jertfă), care nu trebuia să fie adăugat Scripturii. Dumnezeu a vrut ca versetul paisprezece să se evidențieze într-un mod foarte profund și distinct. Procedând astfel, El a identificat de asemenea ceea ce Gabriel fusese însărcinat să-l facă pe Daniel să înțeleagă.

În versetul șaisprezece, Isus i-a poruncit lui Gabriel să-i dea lui Daniel pricepere asupra viziunii mar'eh, deși Daniel căuta să înțeleagă viziunea châzôn a istoriei profetice. Versetul douăzeci și șase spune că „viziunea serilor și dimineților care a fost spusă” era „adevărată”. Viziunea châzôn fusese o „vedere” profetică, iar viziunea mar'eh fusese „spusă”, fiindcă fusese rostită. Ea fusese rostită în versetul paisprezece, când Palmoni a zis: „până la două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sanctuarul va fi curățit.” Versetul douăzeci și șase folosește expresia „seri și dimineți”, întrucât o identifică drept viziunea care fusese „spusă”, pentru a preciza deosebirea dintre cele două viziuni din capitolul opt al lui Daniel. Viziunea istoriei profetice pe care Daniel o „văzuse” și pe care dorea s-o înțeleagă era diferită de viziunea care fusese „spusă” și pe care Daniel o „auzise”. Mai important, viziunea pe care Daniel a „auzit-o” era viziunea asupra căreia Gabriel trebuia să-i dea lui Daniel pricepere.

Omenirea care a participat la crearea Sfintei Biblii a consemnat cuvântul „vedenie” de zece ori în capitolul opt din Daniel și, procedând astfel, a ascuns distincția dintre o vedenie care a fost „văzută” și o altă vedenie care a fost „auzită”. Astfel, a estompat accentul care indică faptul că intenția lui Hristos era ca Daniel să înțeleagă vedenia pe care o „auzise”, mai presus de înțelegerea vedeniei pe care o „văzuse”. Putem acum să analizăm ce face Gabriel pentru a-și duce la îndeplinire însărcinarea ce i-a fost încredințată.

Atunci el s-a apropiat de locul unde stăteam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: Înțelege, fiule al omului, căci vedenia este pentru vremea sfârșitului. Iar pe când îmi vorbea, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar m-a atins și m-a pus în picioare. Și a zis: Iată, te voi face să cunoști ce va fi la sfârșitul de pe urmă al mâniai; căci la vremea hotărâtă va fi sfârșitul. Daniel 8:17-19.

Gabriel începe acum lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă vedenia celor două mii trei sute de seri și dimineți, care este adevărată. Mai întâi îl informează că vedenia istoriei profetice, vedenia châzôn, avea să fie la „vremea sfârșitului”. Apoi, pe când Daniel se afla într-un somn profetic, Gabriel l-a atins pe Daniel și l-a ridicat în picioare. Îi spune: „Te voi face să cunoști.”

Aceasta este ceea ce Palmoni (Hristos) îi spusese lui Gabriel să facă, când a zis: „Gabriel, fă-l pe acest om să înțeleagă vedenia mar'eh a serii și a dimineților.” Gabriel spune că îl va face pe Daniel „să cunoască ceea ce va fi la sfârșitul mâniai”. Iată! Iată „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase! Ele sunt ascunse prin însăși tehnica profetică pe care Gabriel îi îndrumase pe profeți, în mod repetat, să dea mărturie despre ea și s-o folosească în scrierile lor! Acea tehnică este „rând după rând, puțin aici și puțin acolo”.

În cartea „Gânduri asupra lui Daniel și Apocalipsei”, de Uriah Smith (pe care toți adventiștii, ba chiar și vecinii lor, ar trebui s-o cunoască), Smith comentează asupra versetelor șaptesprezece până la nouăsprezece din capitolul opt al cărții lui Daniel:

Cu o afirmație generală că la vremea rânduită va fi sfârșitul și că îi va face cunoscut ce va fi la sfârșitul de pe urmă al mâniai, el trece la interpretarea vedeniei. Mânia trebuie înțeleasă ca acoperind o perioadă de timp. Ce timp? Dumnezeu a spus poporului Său Israel că Își va vărsa peste ei mânia pentru nelegiuirea lor; și astfel a dat porunci cu privire la „prințul profan și nelegiuit al lui Israel”: „Dă jos diadema și scoate coroana. . . . O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna; și nu va mai fi, până va veni acela căruia îi aparține dreptul; și i-o voi da.” Ezechiel 21:25-27, 31.

Iată perioada indignării lui Dumnezeu împotriva poporului legământului Său; perioada în care sanctuarul și oștirea vor fi călcate în picioare. Diadema a fost îndepărtată, iar coroana luată, când Israel a fost supus împărăției Babilonului. Răsturnarea a avut loc din nou prin mezi și perși, din nou prin greci, din nou prin romani, corespunzând celor trei dăți când cuvântul este repetat de profet. Iudeii, așadar, după ce L-au respins pe Hristos, au fost curând risipiți peste fața pământului; iar Israelul spiritual a luat locul sămânței literale; însă ei sunt supuși puterilor pământești și vor fi până când tronul lui David va fi din nou așezat, până când va veni Cel ce este moștenitorul lui de drept, Mesia, Prințul păcii, și atunci îi va fi dat. Atunci indignarea va fi încetat. Ceea ce urmează să aibă loc la capătul de pe urmă al acestei perioade, îngerul urmează

acum să-i facă cunoscut lui Daniel. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 201, 202.

„Indignarea” pe care o identifică Smith a început când Manase a fost dus la Babilon de către asirieni în 677 î.Hr. Din nefericire, Smith ia detronarea lui Zedechia în 586 î.Hr. și o stabilește drept punct de început al perioadei „indignării” din versetul nouăsprezece. Smith pur și simplu nu abordează ce înseamnă faptul că versetul afirmă „sfârșitul de pe urmă al indignării”. El o tratează pur și simplu ca pe „indignare”, deși, dacă există un „sfârșit de pe urmă” al indignării, gramatica și logica cer să existe cel puțin un „prim sfârșit” al indignării. Smith știa că cei șaptezeci de ani ai robiei au început cu primul atac al lui Nebucadnețar împotriva lui Ioiachim în 606 î.Hr., dar a stabilit că începutul perioadei indignării a fost al treilea dintre atacurile lui Nebucadnețar, care a fost îndreptat împotriva lui Zedechia, ultimul rege al lui Iuda.

„Deși avem o relatare mai amănunțită a vieții sale timpurii [a lui Daniel] decât s-a păstrat despre aceea a oricărui alt profet, totuși nașterea și descendența lui sunt lăsate într-o obscuritate deplină, în afară de faptul că era din neamul împărătesc, probabil din casa lui David, care în acel timp devenise foarte numeroasă. El apare mai întâi ca unul dintre captivii de seamă ai lui Iuda, în primul an al lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, la începutul celor șaptezeci de ani de robie, 606 î.Hr. Ieremia și Habacuc își rosteau încă profețiile. Ezechiel și-a început lucrarea curând după aceea și, puțin mai târziu, Obadia; însă amândoi și-au încheiat lucrarea cu ani înainte de sfârșitul îndelungatei și strălucitei cariere a lui Daniel. Numai trei profeți i-au urmat: Hagai și Zaharia, care au exercitat slujba profetică pentru o scurtă perioadă în același timp, 520–518 î.Hr., și Maleahi, ultimul dintre profeții Vechiului Testament, care a înflorit pentru puțină vreme în jurul anului 397 î.Hr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Smith a identificat corect „mânia” din versetul nouăsprezece ca fiind o perioadă de timp. El a identificat în mod corect această perioadă ca fiind călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, în acord cu Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, și a identificat în mod corect punctul de încheiere ca fiind 22 octombrie 1844.

Smith a avut dreptate în parte, dar a scăpat adevărul din vedere, procedând într-un mod caracteristic aplicațiilor sale profetice. El a lăsat istoria să-i călăuzească interpretarea cuvântului profetic, în loc să lase cuvântul profetic să-i călăuzească înțelegerea istoriei. Dacă lăsăm Biblia să definească istoria profetică, atunci avem informațiile corecte pentru a aborda istoria.

Biblia învață că de către cine este biruit un om, acelaia îi este rob.

În timp ce le făgăduiesc libertatea, ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci de cine este biruit un om, de acela este adus în robie. 2 Petru 2:19.

Manase a fost dus în robie la Babilon în 677 î.Hr. Atunci Iuda a fost biruit și adus în robie. Acesta este punctul de plecare reprezentat pe ambele hărți din 1843 și 1850, pe care Sora White le confirmă drept corecte. Smith plasează începutul călcării în picioare din Daniel capitolul opt, versetul treisprezece, la Zedechia, ultimul rege al lui Iuda. Zedechia a fost sfârșitul unei judecăți progresive și nu începutul. Sora White afirmă că robia lui Manase în Babilon a fost o „arvună” a ceea ce avea să vină. O „arvună” este o plată în avans și marchează începutul unei cumpărări care are și alte plăți de urmat.

Cu credincioșie, profeții și-au continuat avertizările și îndemnurile; fără teamă, i-au vorbit lui Manase și poporului său; dar mesajele au fost disprețuite; Iuda, apostat, nu a luat aminte. Drept semn prevestitor a ceea ce avea să se abată asupra poporului, dacă stăruia în nepocăință, Domnul a îngăduit ca regele lor să fie capturat de un detașament de ostași asirieni, care „l-au legat cu lanțuri și l-au dus la Babilon”, capitala lor temporară. Această încercare l-a adus pe rege la simțiri; „el L-a implorat pe Domnul, Dumnezeuul său, și s-a smerit foarte mult înaintea Dumnezeului părinților lui și I s-a rugat; și El S-a lăsat înduplecat de el, i-a auzit rugăciunea și l-a adus iarăși la Ierusalim, în împărăția lui. Atunci Manase a știut că Domnul este Dumnezeu.” 2 Cronici 33:11-13. Dar această pocăință, oricât de remarcabilă a fost, a venit prea târziu pentru a salva împărăția de influența corupătoare a anilor de practici idolatre. Mulți se poticniseră și căzuseră, fără să se mai ridice vreodată. Profeți și Regi, 382.

Manase a reprezentat "arvuna" care a inaugurat "blestemul" celor "șapte vremuri", acesta fiind "mânia" cea din urmă, căci "mânia" cea dintâi începuse deja când regatul de nord a fost dus în robie în 723 î.Hr. Apoi, la răsturnarea de pe tron a lui Ioiachim, când Daniel a fost dus în robie, au început în 606 î.Hr. cei șaptezeci de ani de robie pe care Ieremia i-a identificat. După doi regi care i-au succedat lui Ioiachim, Ierusalimul a fost distrus, iar ultimul rege al lui Iuda, Zedechia, a privit cum fiii lui erau uciși înaintea lui; apoi i-au fost scoși ochii și a fost dus în robie la Babilon.

Smith a atribuit întreaga judecată progresivă lui Zedechia și a folosit judecata lui Zedechia drept text-probă pentru presupunerea sa. Judecata lui Zedechia, care era „prințul nelegiuit și profan”, a indicat că coroana lui Iuda avea să fie înlăturată până când Hristos avea să vină să întemeieze o împărăție. Smith a spus: "ei sunt supuși puterilor pământești și vor fi până când tronul lui David va fi din nou restabilit,—până când va veni Cel care este moștenitorul lui de drept, Mesia, Prințul păcii, și atunci îi va fi dat." La 22 octombrie 1844, în împlinirea capitolului șapte din Daniel și a versetelor treisprezece și paisprezece, Hristos, reprezentat ca Fiul omului, a venit înaintea Tatălui ca să primească o împărăție.

Am văzut în vedeniile nopții și, iată, unul ca Fiul Omului a venit pe norii cerului și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, și l-au adus aproape înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar Împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită. Daniel 7:13, 14.

Sora White confirmă că Daniel, capitolul șapte, și versetele treisprezece și paisprezece s-au împlinit la 22 octombrie 1844.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Smith nu a abordat elementul-cheie al „sfârșitului de pe urmă al mâniei”. El a ocolit principiul biblic potrivit căruia Iuda a fost biruit în vremea lui Manase și că robia, începută cu doi regi înaintea lui Zedechia, reprezenta totodată faptul că Iuda era deja subjugat Babilonului, înainte ca

Zedechia să-și întâmpine soarta. Cu aceste omisiuni flagrante, el a afirmat totuși: „aici este perioada mâniei lui Dumnezeu împotriva poporului Său de legământ; perioada în care sanctuarul și oștirea urmează să fie călcate în picioare.” Prin urmare, el asociază în mod direct „perioada mâniei lui Dumnezeu” cu întrebarea „până când?” din Daniel capitolul opt, versetul treisprezece. Răspunsul din versetul paisprezece a fost: până la 22 octombrie 1844.

Împrăștierea în robia babiloniană a reprezentat o desfășurare istorică progresivă, începută în 677 î.Hr. și continuată până în 1844. Acea perioadă echivalează cu două mii cinci sute douăzeci de ani, care, desigur, reprezintă „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Sfârșitul acelei perioade, la 22 octombrie 1844, a constituit pentru Daniel un al doilea martor cu privire la „vedenia mar'eh” a celor două mii trei sute de seri și dimineți.

I s-a spus lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă acea vedenie, iar ceea ce a făcut Gabriel a fost să ofere un al doilea martor pentru data încheierii din 22 octombrie 1844. El nu doar că a oferit un al doilea martor pentru a stabili data împlinirii ambelor profeții de timp, ci, după cum a subliniat pe bună dreptate Smith, perioada de timp asociată celui de-al doilea martor pentru 1844 fusese identificată în versetul treisprezece ca perioada în care sanctuarul și oastea urmau să fie călcate în picioare. Întrebarea din versetul treisprezece este: „Până când va fi vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru a da atât sanctuarul, cât și oastea spre a fi călcate în picioare?” Acea perioadă de timp era „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Ce Smith nu a văzut, sau a evitat să identifice, a fost că „indignarea” din versetul nouăsprezece era „sfârșitul de pe urmă” al acelei indignări. Dacă există un „ultim”, atunci există și un „prim”, iar Daniel identifică momentul când s-a încheiat „prima indignare”, în capitolul unsprezece. El identifică papalitatea care a domnit în Evul Întunecat și afirmă că papalitatea avea să prospere până când indignarea avea să fie împlinită, sau încheiată.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită: căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Versetul treizeci și șase este, în general, recunoscut ca fiind versetul pe care apostolul Pavel îl parafrazează în a doua sa epistolă către Tesaloniceni.

Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip: căci ziua aceea nu va veni, dacă nu va veni mai întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau primește închinare; așa încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine ca fiind Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

„Omul păcatului” al lui Pavel, care este și „fiul pierzării”, care „se împotrivesc și se înalță pe sine deasupra a tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat”, este, de asemenea, „regele” care „va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări mai presus de orice dumnezeu”. Ambele pasaje se referă la papa de la Roma. Daniel scrie că papa avea să propășească, ceea ce înseamnă a împinge înainte, până când „indignarea va fi împlinită”. Indignarea din versetul treizeci și șase

fusese „determined”. Cuvântul „determined” înseamnă „a răni”.

Papalitatea a primit "rana de moarte" în 1798, iar în acel moment "prima mânie" a fost încheiată sau terminată. Cuvântul "accomplish" înseamnă a se încheia sau a înceta. Sfârșitul "mâniei" din capitolul opt, versetul nouăsprezece a identificat sfârșitul perioadei în care sanctuarul și oștirea urmau să fie călcate în picioare. Aceasta s-a încheiat în 1844, dar "prima" mânie s-a încheiat în 1798.

„Ultima indignare” s-a încheiat în 1844, două mii cinci sute douăzeci de ani după ce regele Manase a fost dus în Babilon de către asirieni în 677 î.Hr. „Prima” indignare s-a încheiat în 1798, două mii cinci sute douăzeci de ani după ce regatul de nord al lui Israel a fost dus în robie de către asirieni în 723 î.Hr.

Mai este încă de spus despre „șapte vremi” ascunse în Cartea lui Daniel, iar aceasta o vom aborda în articolul nostru următor.

„Și îngerului Bisericii laodiceenilor scrie: Așa zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Cunosc faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte; o, de-ai fi rece sau fierbinte! Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, vrednic de milă, sărac, orb și gol.”

Domnul ne arată aici că mesajul care trebuie dus poporului Său de către slujitorii pe care i-a chemat să-l avertizeze nu este un mesaj de pace și siguranță. El nu este doar teoretic, ci practic în fiecare privință. Poporul lui Dumnezeu este reprezentat, în mesajul către Laodiceeni, ca aflându-se într-o stare de siguranță firească. Ei sunt fără grijă, crezându-se într-o stare înălțată a dobândirilor duhovnicești. „Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

„Ce amăgire mai mare poate veni asupra minților omenești decât încrederea că au dreptate atunci când sunt cu totul în greșeală! Solia Martorului Adevărat găsește poporul lui Dumnezeu într-o tristă amăgire, și totuși sincer în acea amăgire. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă în ochii lui Dumnezeu. În timp ce cei cărora li se adresează se măgulesc pe ei înșiși cu gândul că se află într-o stare spirituală înaltă, solia Martorului Adevărat le spulberă siguranța prin mustrea zguduitoare a adevăratei lor stări de orbire spirituală, sărăcie și nenorocire. Mărturia, atât de tăioasă și de aspră, nu poate fi o eroare, căci vorbește Martorul Adevărat, iar mărturia Sa trebuie să fie adevărată.” Mărturii, volumul 3, 252.